

הזדמנות חוזרת / דוד אבידן

לראות משמע לרחק, לרחק כבֵּרַת דֶּרֶךְ,
לקפל את כל הזְכוּרוֹנוֹת, להגִיף את כל הפְּתָחִים,
לאטם את כל השְקִיפִיּוֹת, לראות בְּהֵן רַק סֶרַח
עֲדָף לא חִיוֹנֵי שֶׁל כָּל מִינֵי הַקָּרָחִים.
לרחק משמע לא לראות, לא לראות כבֵּרַת דֶּרֶךְ,
לפתח את כל השְכָחוֹת, לשַׁנֵּחַ את כל הפְּתָחִים,
לא להחֲשִׁיב שְקִיפִיּוֹת, לראות בְּהֵן רַק דֶּרֶךְ
הוֹלֶכֶת וְלֹא חוֹזֶרֶת לְכֹל מִינֵי הַקָּרָחִים.
לִלְכֹת וְלֹא לִחְזֹר, לִחְזֹר כבֵּרַת דֶּרֶךְ,
כְּשֶׁכֹּל הַשְּׁכָחוֹת זְכוּרוֹת וְכָל הַזְכוּרוֹת נִשְׁכָּחִים.
וְאִם נֶאֱטָמוּ שְקִיפִיּוֹת, הֲרִי אֶפִּילוּ דֶּרֶךְ
לֹא־שְקִיפִיּוֹת רוֹאִים עוֹד כְּמָה וְכְמָה הַקָּרָחִים.

מתוך "משהו בשביל מישהו – מבחר שירים 1952-1964"

ברנט נורטון / ת.ס. אליוט
מתוך 'ארבעה קוורטטים'

מאנגלית: ה. בנימין

.1

זַמַּן הוֹה וְזַמַּן עֵבֶר
שֶׁ נִיְהָם אוֹלֵי הוֹיִם בְּזַמַּן עֵת יָד,
וְזַמַּן עֵת יָד מוֹכֵל בְּזַמַּן עֵבֶר.
אִם הַזַּמַּן כְּלוֹ הוֹה לְעוֹלָם
אִין הַזַּמַּן כְּלוֹ נֶתָן לְהַגָּא ל.
מֵה שֶׁ יִכּוֹל הָיָה לְהִיּוֹת הוּא הַפֶּשֶׁט הַנֶּשֶׁט
אָרְת אָפֶשֶׁט רוּת מֵת מִדָּת
רַק בְּעוֹלָם שֶׁ לְסִפְקוּלָצִיּוֹת.
מֵה שֶׁ יִכּוֹל הָיָה לְהִיּוֹת וּמֵה שֶׁ הָיָה מֵ
צְבִיעִים אֶל קֵץ אֶחָד, וְהוּא תָּמִיד הוֹוֶה.
צְעֵד יָם מִהַדְּהָד יָם בְּזֶכֶר רוֹן
לְאֶרֶץ מִעֵבֶר שֶׁלֹּא הֵלֵךְ נוֹבוֹ
לְקַרְבֵּן אֶת הַדָּלֵת שֶׁ אֶף-פֶּעַם לֹא פָתַח נוֹבוֹ
אֶל גֵּן-הַשּׁוֹשֵׁב נִים. כִּי הֵמָּלִים שֶׁ לִּי מִהַדָּ
הַדוֹת בְּתוֹד עֵתְךָ .

לבוש / ויסלבה שימבורסקה

אַתָּה מוֹרִיד, אֲנַחְנוּ מוֹרִידִים, אַתָּם מוֹרִידִים
מְעִילִים, מְקַטְרָנִים, חֲלִיפּוֹת, חֲלָצוֹת
מִצְמָר, מִכְתָּנָה, מִכְתָּנָה מְעֻרְבָת,
חֲצָאיוֹת, מְכַנְסִים, גָּרְבִים, לְבָנִים,
מְנִיחִים, תּוֹלִים, מְשֻׁלְכִים
עַל כִּסְאוֹת, עַל פְּרָגוּדִים;
לַעֲת עֵתָה, אוֹמֵר הָרוּפָא, זֶה לֹא רְצִינִי,
אֲבִקֵּשׁ לְהִתְלַבֵּשׁ, לְנוּחַ, לְהִנָּפֵשׁ,
לְקַחַת בְּמִקְרָה שֵׁשׁ, לְפָנֵי הַשָּׁנָה, אַחֲרֵי הָאֵכֶל,
לְבוֹא בְּעוֹד שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, בְּעוֹד שָׁנָה, בְּעוֹד שָׁנָה וְחֲצִי;
אַתָּה רוֹאֶה, וְאַתָּה חֹשֶׁבֶת, וְאַנְחָנוּ פְּחָדְנוּ,
וְאַתָּם סְבֵרְתֶם, וְהוּא חֹשֵׁד;
הַגִּיעַ הַזְּמַן לְשֵׁרָה, לְרַכֵּס בְּיָדִים רוֹעֵדוֹת
שְׂרוּכִים, לְחֻצְנִיּוֹת, רִכְסָנִים, אֲבָזְמִים,
חֲגוּרוֹת, כְּפִתוּרִים, עֲנִיבוֹת, צְוֹאֲרוֹנִים
וְלְהוֹצִיא מִשְׂרוּוֹלִים, מִתִּיקִים, מְכִיסִים
צְעִיף מְקַמֵּט, מְנַקֵּד, מְפַסְפֵּס, פְּרוּחוֹנִי, מְשֻׁבָּץ
שְׂתוּעֵלְתוֹ הִתְאַרְכָּה לְפִתְעַ פְּתֵאֵם.

בעברית מתוך "שלהי המאה", קשב לשירה

אשת לוט / ויסלבה שימבורסקה

נראה שהבטתי לאחור מתוך סקרנות.
אך מלבד סקרנות יתכן שהיו לי סבות אחרות.
הבטתי לאחור בצער על קערת הכסף.
שלא במתכוון — אגב קשירת הסנדל.
שלא להוסיף להביט בערפו הצדיק
של אישי, לוט.
בדאות פתאומית, כי לו מתי,
אפלו לא היה עוצר.
בסרבנותם של ענוים.
באזן כרויה לקולות המרדף.
הלוימת דומיה, בתקוה שהאל יחזר בו.
שתי בנותינו נעלמו מעבר לרכס.
חשתי בקרבי זקנה. רחוק.
ריקות נדודים. תרדמה.
הבטתי לאחור בהניחי את צרור־הפצו.
הבטתי לאחור בחרדה לאן אצעד.
על השביל הופיעו נחשים,
עכבישים, עכברי־שדה וגוזלי בז.
כבר לא טובים ולא רעים — פשוט כל מה שחי
זחל ודלג במהומה המשתפת.
הבטתי לאחור מחמת בדידות.
מבושה שאני נמלטת בגנבה.
מרצון לצעק, לשוב.
רק אז, כשרוח קם,
התיר שערי והניף שמלתי.
דמיתי שרואים זאת מחומות סדם
ופורצים בצחוק רם, פעם ועוד פעם.
הבטתי לאחור בזעם.
להשביע עצמי באבדן הגדול.
הבטתי לאחור מכל הסבות שצינו לעיל.
הבטתי שלא מרצוני.
זה רק הסלע פנה לאחור, נוהם מתחת.
הנזיק קטע לפתע את דרכי.

עַל שְׁפַת הַצּוֹק דָּדָה אוֹגֵר, זְקוּף עַל כְּפוֹתָיו הַזְעִירוֹת.
שְׁנִינוּ הַבְּטָנוּ אֶז לְאַחֹר.
לֹא, לֹא. אֲנִי רָצְתִי הֶלְאָה,
זְחִלְתִּי, נִסְקִיתִי,
עַד שֶׁחֲשָׁכָה צְנֹחָה מִשְׁמַיִם
וְעָמָה חֶצֶץ חֵם וְצִפְרִים מִתּוֹת.
מִקְצֵר נְשִׁימָה סְבִבְתִי סְחוּר־סְחוּר.
אֵלֹ רְאוּנִי, וְדַאי הָיוּ חוֹשְׁבִים שְׁאֲנִי רוֹקֵדֶת.
לֹא מִן הַנִּמְנָע שְׁעִינִי הָיוּ פְקוּחוֹת.
אֶפְשֵׁר שֶׁנִּפְלְתִי וּפְנִי אֶל הָעִיר.

בעברית מתוך "בשבח החלומות", קשב לשירה

נאום במשרד "אבדות ומציאות" / ויסלבה שימבורסקה

אֲבֹדְתִי כַּמָּה אֵלוֹת בְּדֶרֶךְ מִן הַדְּרוֹם אֶל הַצֶּפוֹן
וְגַם אֱלֹהִים רַבִּים בְּדֶרֶךְ מִהַמְזָרֵחַ לַמַּעֲרָב.
כּוֹכְבִים אֲחָדִים כָּבוֹ לִי לְעֵד, שָׁמַיִם, הַבִּקְעוֹ.
שָׁקְעוּ לִי בַיָּם — אִי אֶחָד, שְׁנִי.
אֵינֶנִּי יוֹדַעַת הֵיכָן בְּדִיּוּק הַשְּׂאֲרֹתַי אֶת צְפָרְנִי,
מִי מְהֵלֶךְ בְּפָרוֹתַי, מִי מִתְגַּוֵּר בְּקִלְפֹתַי.
קְרוֹבֵי יָמִי כְּשֶׁזְחַלְתִּי אֶל הַחוּף
וְרַק עֵצָם אַחַת קִטְנָה מְצִינֶת בִּי אֶת יוֹם הַשָּׁנָה.
יִצְאֹתִי מֵעוֹרִי, בְּזַבְזֹתִי אֶת חֲלִיּוֹתַי וְרַגְלִי,
אֲבֹדְתִי אֶת שְׁפִיּוֹתַי פְּעָמִים רַבּוֹת.
מִזְמַן הָעֵלְמֹתִי מְזֵה אֶת עֵינֵי הַשְּׁלִישִׁית,
בְּטֹלְתִי זֹאת בְּמַחִי-סֹנְפִיר, מְשַׁכְּתִי בְּעֵנְפֵי.

אֲבֹד, הַתְּפִיזֵר לְאַרְבַּע רוּחוֹת, עֵבֶר.
אֲנִי תִמְהָה עַל עֲצָמֵי, כַּמָּה מְעַט נִשְׂאָר:
אִשָּׁה אַחַת, בְּנִשְׂרֻשְׁתָּ-אֲנוּשׁ רְגָעִית,
שֶׁאֲבֹדָה רַק מְטֹרֶיָה, אֶתְמוֹל, בְּחִשְׁמֵלִית.

בעברית מתוך "בשבח החלומות", קשב לשירה

יריד הקסמים / ויסלבה שימבורסקה

קֶסֶם פְּשוּט:

שְׁקוּרִים הַרְבֵּה קֶסָמִים פְּשוּטִים.

קֶסֶם רְגִיל:

נְבִיחַת כְּלָבִים לֹא-נִרְאִים

בְּדַמְמַת הַלַּיְלָה.

קֶסֶם אֶחָד מִנֵּי רַבִּים:

עַב קֶטְנָה וְאַרְיֵרִית,

הַיְכוּלָה לְהַסְתִּיר יָרַח גְּדוֹל כָּבֵד.

כַּמָּה קֶסָמִים בְּאֶחָד:

אֶלְמוֹן נִשְׁקָף בְּמַיִם

וְזֶה שֶׁהוּא הַפּוּךְ מִשְׁמָאל לְיָמִין,

וְזֶה שֶׁהוּא צוֹמַח שֵׁם וְצַמְרָתוֹ מְטָה

וְכָלֵל אֵינוֹ נוֹגֵעַ בְּקַרְקָעִית,

אֶף שֶׁהַמַּיִם רְדוּדִים.

קֶסֶם שְׁעַל סֵדֶר הַיּוֹם:

רוּחוֹת חֲלָשׁוֹת וּמְתוּנוֹת,

סוּאָנוֹת לְעַת סוּפָה.

קֶסֶם אֶחָד מִשׁוֹרָה שֶׁל קֶסָמִים:

פְּרוֹת הֵן פְּרוֹת.

וְשָׁנֵי שְׁאֵינוֹ נוֹפֵל מִמֶּנּוּ:

גַּן זֶה וְלֹא אַחֵר

מִגְלֵעִין זֶה וְלֹא מֵאַחֵר.

קֶסֶם בְּלֹא פֶרֶק שְׁחֹר וְצִלְיִנְדֵר:

יוֹנִים לְבָנוֹת פּוֹרְחוֹת.

קֶסֶם, שֶׁכֵּן כִּיצַד לְכַנּוֹתוֹ:

הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה הַיּוֹם בְּשִׁלֹּשׁ וְאַרְבַּע-עֶשְׂרֵה
וְתִשְׁקַע בְּעֶרֶב, בְּשִׁמוֹנֶה וְדָקָה.

קֶסֶם שְׂאִינוּ מִפְּלִיא דֵּי צָרְכֵנו:
נִכּוֹן שְׂבִכְרָף־יָד פְּחוֹת מִשֵּׁשׁ אֲצַבְּעוֹת
אֶךְ לְעֵמֶת זֹאת יוֹתֵר מֵאַרְבַּע.

קֶסֶם, רַק לְהַבִּיט סְבִיב:
הָעוֹלָם קָיָם בְּכֹל.

קֶסֶם נוֹסֵף, כְּמוֹ שֶׁהַכֹּל נוֹסֵף:
הַבְּלִתִּי מִתְקַבֵּל עַל הַדַּעַת
מִתְקַבֵּל עַל הַדַּעַת.

בעברית מתוך "שלהי המאה", קשב לשירה

עננים / ויסלבה שימבורסקה

בתאור עננים
צריכה הייתי להזדרז מאד —
כעבר הרף-עין
הם חדלים להיות עצמם, ומתחילים להיות אחרים.

סגלתם היא
שלא להשנות לעולם
בצורתיהם, גוניהם, תנוחותיהם ומערכם.

קלים מעל זכרון
הם מתרוממים בנקל מעל לעבדות.

איזה מין עדים אלה —
מתפזרים מיד לכל עבר.

בהשוואה לעננים
החיים נראים משרשים,
קרובים להיות עמידים, כמעט נצחיים.

לעמת העננים
אפלו אבן נראית כאח
שעליו נתן לסמך,
והרי הם דודנים רחוקים ופזיזים.

שיחיו להם, האנשים, אם רצונם בכה,
ואחר-כך כל אחד מהם מת בתורו,
העננים — להם אין
שום ענין
בכל הדבר המשנה הזה שכאן.

מעל לכל חייך כלם
ולשלי, עדין לא כלם,
הם צועדים בהדר שבו צעדו.

אין הם חייבים את נו ל מות.
אין הם חייבים להר אות כד י לשוט.

בעברית מתוך "שלהי המאה", קשב לשירה

אהבה ממבט ראשון / ויסלבה שימבורסקה

שְׁנֵיהֶם מְשַׁכְּנֵעִים
שָׂרְגָשׁ פְּתָאוּמֵי אֶחָד אוֹתָם.
וְדָאוֹת זֹו נִפְלְאָה הִיא,
אֲךָ חֶסֶר הוֹדָאוֹת נִפְלֵא מִמֶּנָּה.

הֵם סְבוּרִים כִּי הֵיוֹת שְׁלֵא הִפִּירוּ בְּעֵבֶר,
לֹא הָיָה בִּינֵיהֶם דְּבָר.
וּמָה יִגִּידוּ רְחוּבוֹת, מִדְּרָגוֹת, פְּרוֹזְדוּרִים,
שֶׁבֵּהֶם יִכְלוּ לַחֲלֹף זֶה עַל פְּנֵי זֶה בְּיָמִים מְשַׁכְּבָר?

הֵייתִי רוֹצֶה לְשָׁאֵל אוֹתָם,
הֲאֵם אֵינָם זֹכְרִים —
אוּלֵי אֵי־פַעַם בְּדִלֵת סוּבְּרֵת
פְּנִים אֶל פְּנִים?
הַפְּטָרֵת "סְלִיחָה" בְּדַחֲק?
קוֹל בְּאֶפְרָכְסֵת אוֹמֵר "טְעוֹת"?
— אֲךָ תִּשׁוּבָתָם יְדוּעָה לִי.
לֹא, הֵם אֵינָם זֹכְרִים.

הַעֲבָדָה שְׁזָה כָּבֵר
הַתֵּל בָּהֶם הַמְקָרָה
הֵיטָה מִפְתִּיעָה אוֹתָם.

עוֹד לֹא מִזְמָן
לְהֵיוֹת לָהֶם לְגוֹרֵל,
הָיָה מְקָרֵב אוֹתָם וּמְרַחֵק,
חוֹסִים אֶת דְּרָכָם
וּבַהֲסוּוֹתוֹ אֶת גְּחוּכֹו
מִזְנֵק הַצְּדָה.

הֵיוּ סִימָנִים, אוֹתוֹת,
אֲךָ מָה בְּכָה, אִם אֵין הֵם נִתְנָיִם לְפַעְנוּחַ.
אוּלֵי לְפָנַי שְׁלֹשׁ שָׁנִים
אוּ בְיוֹם שְׁלִישֵׁי שְׁעֵבֶר
רַחֵף עֲלֵעַל כְּלִשְׁהוּ
מִכְתָּף אֶל כְּתָף?
דְּבַר־מָה אֶבֶד וְנִמְצָא.
מִי יוֹדֵעַ, אוּלֵי כָּבֵר הַפְּדוּר
בְּסִבָּר הַיְלִדוֹת?

הִיו כְּפוֹת מְנַעוּל וּמְצִלוֹת,
שֶׁקֶדֶם לְכֵן הִנָּחָה עֲלֵיהֶם
נְגִיעָה עַל־גְּבִי נְגִיעָה.
מְזֻדּוֹת זוֹ לְצַד זוֹ לְמִשְׁמֶרֶת.
אוּלֵי בְּאַחַד הַלֵּילוֹת הִיָּה חֲלוֹם זָהָה,
שֶׁנִּמְחָה עִם הִיקִיצָה.

הָרִי כָּל הַתְּחֵלָה
הִיא רַק הַמְּשֶׁה,
וְסֶפֶר הַקּוּרוֹת
תְּמִיד פְּתוּחַ בְּאַמְצֵעַ.

בעברית מתוך "שלהי המאה", קשב לשירה

לא הִיָּה חֶסֶר הַרְבֵּה,
שְׁאֵמִי תִנְשָׂא
לְאָדוֹן זְבִיגְנִיב ב. מְזִדְוִנְסָקָה ווֹלָה.
וְלוֹ נוֹלְדָה לָהֶם בַּת – זֹאת לֹא הִיְיִתִי אָנִי.
אוּלֵי בַעֲלַת זְכָרוֹן טוֹב יוֹתֵר לְשִׁמּוֹת וּלְפָנִים,
וּלְכָל מְנַגִּינָה שֶׁהִשְׁמָעָה אֶךְ פֵּעַם.
לֹא טוֹעָה בְּזִיהוּי צְפָרִים.
צִוּוֹנִיָּה בְּפִיזִיקָה וּבְכִימָיָה מְעֵלִים,
אֶךְ טוֹבִים פְּחוֹת בְּפוֹלְנִית,
וְעַם זֹאת כּוֹתֶבֶת בְּסֵתֶר שִׁירִים
מְעַנִּינִים מְשָׁלִי.

לא הִיָּה חֶסֶר הַרְבֵּה,
שְׁבָאוֹתוֹ הַזְמִן יִשָּׂא אָבִי
אֶת הָעֵלְמָה יְדוּיָגָה ר. מְזַקּוֹפְנָה.
וְלוֹ נוֹלְדָה לָהֶם בַּת – זֹאת לֹא הִיְיִתִי אָנִי.
אוּלֵי דְבָקָה יוֹתֵר בְּעַמְדוֹתֶיהָ.
קוֹפְצַת לְמִים עִמְקִים בְּלֹא פֶחַד.
נִכְנַעַת בְּקִלּוֹת לְרַגְשׁוֹת פְּמַבִּיִּים.
נִצְפִיית בְּבַת אַחַת בְּמִקּוֹמוֹת שׁוֹנִים,
אֶךְ לְעֵתִים רְחוֹקוֹת עִם סֶפֶר, תְּכּוּפּוֹת בְּחֶצֶר,
בוֹעֲטַת בְּכַדוֹר בְּחֶבְרַת בָּנִים.

אוּלֵי שְׁתִּיחָן אֶף הִיוּ נִפְגְּשׁוֹת
בְּאוֹתוֹ בֵּית-סֶפֶר וּבְאוֹתָהּ כְּתָה.

אָבֵל אֵין הֵן זוג,
אֵין בֵּינֵיהֶן קֶרְבָּה,
וּבִתְצִלוֹם הַקְּבוּצָתִי רְחוּקוֹת הֵן זוּ מִזּוּ.

יְלָדוֹת, עֵמְדוּ כָּאֵן
– הִיָּה הַצֵּלָם קוֹרָא –
הַנְּמוּכּוֹת מִלְּפָנִים, הַגְּבוּהוֹת מֵאַחֲרֵי.
לְחֵירָ יָפָה כְּשֶׁאַסְמֵן .
תְּבַדְּקוּ רַק
אִם כֵּלֵן כָּאֵן?

– כֵּן, אֲדוּנִי, כֵּלֵן.

בעברית מתוך "נקודתיים", קשב לשירה

בשבח אחותי / ויסלבה שימבורסקה

אחותי אינה כותבת שירים
ונראה שפבר לא תתחיל לפתע לכתב שירים.
זה בא לה מאמא, שלא כתבה שירים,
ומאבא, שאף הוא לא כתב שירים.
תחת קורת הגג של אחותי אני מרגישה בטוחה:
בעלה של אחותי לא היה כותב שירים בעד שום הון שבועולם.
ואף שזה נשמע כמו יצירה של אדם מצדונסקי,
אף אחד מן הקרובים אינו עוסק בכתובת שירים.
במגרות של אחותי אין שירים ישנים
ובתיק שלה אין שירים חדשים.
וכשאחותי מזמינה לארוחת צהרים
אני יודעת שאין בכונתה לקרא באזני שירים.
המרקים שלה מציינים בלא מחשבה תחלה
והקפה אינו נשפך על כתבי-יד.
במשפחות רבות איש אינו כותב שירים,
ואם כן — אדם אחד בלבד, לעתים רחוקות.
לפעמים השירה שוטפת במורד מפלי-הדורות,
דבר היוצר מערבולות מסכנות ברגשות ההדדיים.
אחותי מטפחת פרוזה דבורית לא רעה,
וכל כתיבתה הספרותית מסתכמת בגלויזות מחפשה,
עם טקסט שמבטיח מדי שנה אותו הדבר:
כשתשוב,
אז הכל
הכל
הכל תספר.

אדם מצדונסקי — צייר ומשורר פולני פופולרי. איש קרקוב.

שום דבר לא קורה פעמיים

שום דבר לא קורה פעמים
ומאום פעמים לא קרה.
לכן נולדנו בלא כל הכנה
וגם נמות בלא שגרה.

גם אם הטפשים בתלמידים
נהיה, בבית-ספרו של העולם,
לא נחזר לעולמים
על חרף קר, על קיץ חם.

אין אף יום שישנה,
אין שני לילות דומים,
שתי נשיקות אינן זהות,
לא כל שכן שני מבטים.

אמש, כשאת צליל שמך
מישהו לידי הגה בקול,
חשתי כאלו מבעד לחלון
חדר לחדר ורד גדול.

היום, כשאנו שרויים יחדו,
הפניתי את פני לקיר.
ורד? איך נראה הורד?
זה פרח? אבן? מי מפיר?

מדוע זה, שעה רעה,
נמהלת את בפחד מיתר?
ישנה — אם כך דינה לחלף.
תחלפי — אם כך זה נהדר.

מחכים, חצי מחבקים,
נתור אחר אחדות בשנים,
אף כי אנו נבדלים תמיד
כשתי טפות זכות של מים.

בעברית מתוך "שלהי המאה"

אלבום / ויסלבה שימבורסקה

אִישׁ בְּמִשְׁפָּחָה לֹא מֵת מֵאֲהָבָה.
לֹא חֹמֶר לְמִיתוּלוּגְיָה — כָּל אֲשֶׁר הִיא.
רוֹמָאוּאִים שְׁחָפְנִים? יוֹלִיּוֹת עִם דִּיפְטֶרְיָה?
אֲחָדִים זָכוּ לְתִשְׁשִׁיּוֹת שִׁיבָה.
חֹסֵר תְּשׁוּבָה עַל מְכַתְּבִים דּוֹמְעִים
לֹא הִפִּיל שׁוּם קֶרֶבְנוֹת!
לְבִסּוֹף תְּמִיד הִגִּיעוּ הַשְּׂכָנִים
עִם זֶר־וֹרְדִים וּמִשְׁקָפֵי־מַצְבֵּט.
שׁוּם חֶנֶק בְּאֶרֶן הַמְּסַגֵּן וְהַחֲתוּם,
כְּשֶׁבַעֲלָה מִפְתִּיעַ וְלִבִּית נֶשֶׁב!
שְׂרוּכִים, פִּיפִים וּמְטַפְחוֹת
לֹא עִכְבוּ אוֹתָם בַּדֶּרֶךְ לְתַצְלוּם.
בוֹשׁ גִּיהוֹנוּמִי — לֹא בְּנִפְשָׁם!
לֹא יֵצְאוּ עִם אֶקְדָּח לְגִנָּה!
(הֵם גּוֹזְעִים — כְּדוֹר בְּרֵאשִׁים,
עַל אֲלוֹנְקַת־שֶׁדָה וּמִסְבָּה שׁוֹנָה.)
אֲפִלוּ זֹאת שֶׁתִּסְרְקֶתָה פְּרוּעָה
שְׁקוּעַת־עֵינַיִם, כְּלֹאֲחֵר נִשְׁף מְשׁוּבֵב,
עַל שְׁטֹף דָּם מִכָּאן נִשְׁאָה
לֹא אֵלַי, רִקְדָן, וְלֹא מִשְׁבְּרוֹן־לֵב.
מִי־שֶׁהוּ? יִתְכֵן, אֵךְ לֹא מֵאֵלָה שְׁבֹאֲלָבוּם.
בְּטָרֵם הַדְּגֵרִית? אוּלַי. אֵינְנִי יוֹדַעַת.
עֶצֶב הַתְּחִלָּף בְּעֵלִיצוֹת, יוֹם רֶדֶף יוֹם,
וְהֵם, מְעוֹדְדִים, הֵלְכוּ בְּגִלְלֵ שִׁפְעַת.

דְּגֵרִית — שִׁטַּת צִלּוּם יִשְׁנָה עַל־גִּבִּי לוח מתכת או זגוגית. על־שם לואי דְּגֵר, צייר צרפתי (1789-1851).

בעברית מתוך "בשבח החלומות", קשב לשירה